

земята подъ камъка, почвата изведнѣжъ се провалила и зинала такава пропастъ, че дѣното ѝ сега не се вижда не само отъ хората, но и отъ крилатитѣ орли, които посрѣдъ день или нощя могатъ да видятъ всичко презъ земята“

Старецътъ Йонъ свърши разказа си и се замисли.

— Погледнете на западъ, дето слънцето залѣзва, каза разказвачътъ, като се обърна къмъ децата. — Вие виждате скала, която сега тъмнѣе на позлатения хоризонтъ. Кажете ми: къде е върха ѝ? Къде се е дѣналъ той, ако разказа ми ви се струва проста старческа измислица?

Ние мълчахме и не знаяхме, какво да отговоримъ на Йона.

Но самиятъ овчаръ отговори на въпроса си:

— И така, знайте, деца, че нейния върхъ е строшилъ и хвърлилъ срещу великана сжщиятъ този грамаденъ Ретезатъ, който много отдавна е живѣлъ на това мѣсто. По неговото име тази скала я нарекли „Ретезатъ.“ А тази дълбока пропастъ, която сега се нарича „Рипа,“ е получила своето име отъ великана, който и до сега лежи на дѣното ѝ, въ дола. Когато презъ есенна нощъ или студена зима, въ време на буря, отъ дѣното на дола до тукъ се чува виене или плачъ, то знайте, деца, че Рипа въ своята безсилна злоба хвърля камъне, вика другаритѣ си на помощъ и плаче отъ страшна болка и тежка обида . . .

Отдавна вече слънцето се скри задъ планинската верига, покрита съ гори, отдавна вече лжчитѣ му престанаха да играятъ съ пурпурнитѣ облаци. Отъ потъмнѣлата долина се усѣщаше дишането на влажната